

lem videre til mig, om han maatte meddele dette til vedkommende. „Det maa De gerne“, og saa har han meddelt det. Samme Dag eller kort Tid efter, det husker jeg ikke nøje, melder vedkommende Mand sig hos mig, og vi tale om Sagen. Under denne Samtale meddeler denne Mand, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds havde for ham udtalt, at han — altsaa det ærede Medlem — hvis Sagen paa ny toges op paa det Grundlag, som Flertallet i Finansudvalget havde givet sin Tilslutning, og førtes igennem i Lovform, vilde forholde sig passiv under Behandlingen i Folketinget. Det vilde naturligvis med andre Ord sige, at hvis vi vilde føre denne Sag igennem ganske saaledes, som den forelaa deroppe i Henhold til Overenskomstgrundlaget, i Form af Lov, vilde de Herrer Socialdemokrater ikke lægge Sagen Hindringer i Vejen henede i Folketinget, og at det ærede Medlem vilde stille sig saaledes, vilde kunne finde Udtryk i en af ham til mig afgiven skriftlig Erklæring.

Dette er det Forhold, jeg sigtede til, naar jeg sagde, at det ærede Medlems Adfærd her er adskilligt mærkelig, for ikke at bruge stærkere Ord. Det ærede Medlem omtaler denne Sag, som han gør, taler om, at her er blevet Statsejendele bortsjaket. Jeg stoler paa, at hvad der er blevet mig meddelt ved denne Lejlighed, forholder sig rigtigt. Vil det ærede Medlem benægte det, er det noget andet. (*K. M. Klausen*: Det kan jeg ikke vide noget om!) Kan det ærede Medlem ikke vide, om det ærede Medlem til den paagældende Mand har udtalt, at det ærede Medlem var rede til over for mig skriftlig at forsikre, at Sagen, gennemført i Lovform, ikke skulde møde Modstand her i Tinget fra hans Side? Det maa det ærede Medlem have Rede paa. Altsaa, det ærede Medlem siger nu her, at her er Tale om at bortsjake Statens Ejendele, men denne Bortsjakren har det ærede Medlem været rede til at legalisere i Lovform. Men idet det ærede Medlem — ja, jeg kan ikke for Formandsklokken bruge den rette Betegnelse til at karakterisere de Udtryk, som det ærede Medlem anvendte over for Krigsministeren — men idet han altsaa omtalte Krigsministerens Handlemaade og Hensigter paa en Maade, der ikke lader sig nærmere karakterisere, sagde han: „Men det, som Krigsministeren sælger, i hvilken Lomme det forsvinder, det er der ingen, der ved. Det er en privat Handel mellem den ærede Krigsminister og Hr. Heide“. Men det, som det ærede Medlem

her sigter til, er ganske det samme, der vilde være sket, hvis Sagen var bleven gennemført ved Lov. Der er ikke mere, der forsvinder i andre Lommer efter en Lov end efter den administrative Ordning, her var Tale om. Altsaa, hvis det ærede Medlem med nogen Føje kunde nære Mistanke om, at noget gaar hen i Lommer, hvor det ikke hører hjemme, vilde det ærede Medlem efter den mig bragte Meddelelse have været rede til at legalisere dette ved Lov. „Jeg tror“, siger han videre, „at Heide har gjort en udmærket Forretning der; men det har jo heller ikke været Ministeren om at gøre at faa disse Arealers Værdi betalt. Det, det var Ministeren om at gøre, var at faa Krudttaarnene flyttede, og først og fremmest at faa dem flyttede ud i Fæstningen“. Det, det ærede Medlem der siger, er i Strid med alt, hvad der er foregaaet denne Sag angaaende. Men lad det ærede Medlem have Ret i, at det, det var Krigsministeren om at gøre, var at faa Krudtet flyttet ud i Fæstningen. Det vilde det ærede Medlem altsaa have fundet sig i og stillet sig tavs over for, ladet passere, naar blot det skete i Lovsform. Det ærede Medlem siger videre: „Det, som de Herrer i Finansudvalget her have givet den ærede Minister Tilladelse til, er altsaa at fuldføre Bahnsøns Fæstning. Den manglede netop for at være brugbar og tjenstdygtig disse skudsikre Rum“. „Han har derved faaet Fæstningen, Bahnsøns Værk, monteret færdig“. Det, siger det ærede Medlem, er det, som vi fra vor Side have gjort. Men det ærede Medlem har været rede til over for mig — stadig forudsat, at Mandens Meddelelse til mig er rigtig — at afgive en skriftlig Erklæring om, at han her vilde lade en Lov passere, uden at angribe den, uden at kritisere den, hvorved det skete, som det ærede Medlem karakteriserer paa den Maade. . . . (*K. M. Klausen*: Det er Usandhed fra Ende til anden, der er ikke et Ord sandt deri, jeg har aldrig afgivet en saadan Erklæring til noget Menneske!) . . . Det ærede Medlem benægter det? Det ærede Medlem maa lægge Mærke til, hvorledes jeg udtaler mig. Jeg siger, at den paagældende Mand har over for mig (*K. M. Klausen*: Det bryder jeg mig ikke om!) Det bryder det ærede Medlem sig ikke om. (*K. M. Klausen*: Det er Sladder!) Det ærede Medlem har sørget for at faa denne Forhandling i Stand imellem vedkommende Mand og mig, og jeg har ingen Anledning til at tvivle om denne Mands Ord. Men hvis det ærede Medlem benægter